

Madár János

A fűszálak tiszták, élesek

A fűszálak tiszták, élesek.
A mezők kavicsait hiába mossuk.
Sár tapad lépteinkhez.
Az emlékeket szélesre tapossuk.

Megyünk a múlt emelkedőin.
Ismeretlen domb a bokrok atyja.
Riadt rögök gurulnak elénk.
A porszemeket fürgeteg zúgatja.

Szél fúj a szántó föld helyén.
A kő, a lábnyom semmibe lát.
Az utak elköltöztek innen.
A csiga is elhagyta otthonát.

Üres házak labirintusa.
Minket itt senki se vár.
Nincs gyermek, ki rokonunk volna.
Minden ágon idegen madár.

Az erdő lombja megváltozott.
A fát, fűvet föl sem ismered.
Miféle táj mögül hallik?!
Honnan a zokogó üzenet?!

Merre sírnak őseink?!
Egyetlen hazánk is hol?!
Zászlós erünk kiserkenne.
Megmaradt vérünk tüzet dobol.

Lázasan lüktet koponyánk.
Homlokunkon égbolt van.
A nap sugara is fönn lélegzik.
Hold hiszi létét a magasban.

Arcod fölött csillag kering.
És éjszaka hull a köre.
Ha eljön a fekete, sűrű csönd.
Beleszédülsz az időbe.

Álmatlanul

Éjszakám, bölcsöm elveszett.
Már árnyéka sincs lassan a csöndnek.
Elvetél velünk a történelem.
Múltunkon, jövőnkön rögök nyüzsögnek.

Arcunkat a bogarak telemásszák.
Hangyát, fűszálat hiába tenyészik a lét.
Szemünkből elfogy az oxigén is.
Ki menti meg a lélegzet törékeny fényét?!

Bezár minket az ég horizontja.
A hold minden csillagot éjbe fog.
Ez a gazdátlan domb mintha szívem volna.
A behorpadt táj fölött szülőföld dobog.

Hullámszik vér a véremig.
Az alvadt fejfák némán feleselnek.
Addig szeress hófúvást, tengert!
Míg az utolsó tél ablakai lelkünkre lelnek.

Utolsó könyörgés

Elhagyott temetők fölé vagyok kitűzve.
Tépett zászlóként sorsomat lengem.
Kagylók, hínárok szorítanak sírástól sírásig.
Az iszaptól segíts – – – föl engem!

Fáj, dalom

Hallgat a sziklamély.
A kő – – – néma elem.
Csönd figyelmeztet a létre.
Minden szó seb és intelem.

Örökség

Egyetlen jövőnket
múltunk megalázza.
A magyar nép ellen
történelmünk vét.

Őseink vérében
mégis megmaradunk.
Ha fölemeljük szívünkig
a holtak anyanyelvét.

Végleges arc

Megérint az egyetlen csillag.
Éghez és tengerhez nőttem.
A mindenség fénye hullámszik.
Tűz és víz iszik már belőlem.

Bika-sámán I., zománc, 2006